

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

JUNY 1973

SANTA EULALIA DE RONSANA

N.º 51

EDITORIAL

Estiu i vacances

Augmenten cada any les persones que poden tenir vacances, però encara n'hi han moltes que no en tenen. Des d'aquí voldríem dir alguna cosa als uns i als altres.

Als primers:

Han pensat per què fan vacances?

S'han plantejat si les vacances no són un fet més, de la llarga llista de fets de masses que ens ofereix el nostre món?

Han pensat en aprofitar el temps?

Han pensat que hi han moltes coses que se surten del que fa la gent, però que també valen la pena? Com és ara:

— Llegir. No el primer que surt sinó el que més educa.

— Pensar.

— Fer per uns dies un treball que no és el teu.

— Desviar-se per un caminet i parar-se en un camp o en una muntanya, quan es va per l'autopista o la general a tota marxa.

— Obrir els ulls i descobrir les transformacions i els problemes que passen als pobles de la costa amb la vinguda del turisme.

— Quedar-se un vespre sol, sense els amics.

— Caminar.

En canvi, hem pensat que hi han moltes coses que *no valen tant la pena?*

— Córrer per córrer.

— Banyar-se perquè ho fa tothom.

— Torrar-se per torrar-se.

Als segons:

Ens podem atrevir a donar-els-hi ànims? Tenim prou capacitat per fer-los adonar del que val el seu treball, el seu sofriment de fons, la seva sensació de poca cosa? Podem compartir els seus moments alegres?

L'estiu és més obert que les altres estacions de l'any, però de vegades també és més buit. La calor sol relaxar els caps i les voluntats. De fet, però, «Ronsana» troba tema per les seves editorials. Un tema que creiem pot tenir una certa universalitat, i pot ser una mica vàlid per a tothom.

Que cadascú en el seu ambient, i com pugui, reflexioni el que és millor, per a ell i per als altres en aquest estiu.

El nostre PERE VILARDEBO

El nostre Pere Vilardebò, (en Pere de «can Calderí») com l'anomenem, que no fa pas gaire —dos o tres anys— va començar una mica en broma la participació en proves oficials de la seva gran afició: el ciclisme. Va ser a l'escalada del castell de Montjuïc de l'any 1970, si no recordem malament.

Des de llavors ha plogut molt, podríem dir, i sobretot han plogut èxits, trofeus i títols per en Pere. Primerament participà com a juvenil, després aficionat de 2.º, i aquest any ja en la categoria «Aficionats de 1.º», de la que es va proclamar Campió de Catalunya en la prova celebrada al nostre poble, de la qual n'és testimoni gràfic aquesta fotografia. I fa pocs dies a St. Sebastià, integrat a l'equip de Catalunya, guanyava el Campionat d'Espanya per Regions.

És molt probable, també, que formi part de l'equip d'Espanya que ha de disputar els Campionats del Món a Barcelona.

Apart d'altres victòries (que ressenyem en la plana d'esports) creiem que és suficient per a considerar-lo no una «promesa» sinó una palpable realitat, (als seus 19 anys), que està posant ben alt el pavelló esportiu del nostre poble. Moltes felicitats, Pere, i que tinguis sort.